

да покаже, че Шутошъ още не е умрѣлъ. Даже нѣщо повече. — Когато прочетохме обявлението за вѣнеца на българската Муса Кеседжия, помислихме си, че авторътъ на това „първообразно постическо произвѣдение“ е искалъ да се посмѣе на шурцитѣ отъ Войниковата школа и да подиграе безобразието на тулчанския пѣвецъ. Но да ни прости почтенната редакция това наше заблуждение. Ние виждаме, че тя не прави никаква заблѣжка на вмѣкнатата въ листа ѣ глупостъ, а това ни дава право да мислимъ, че „сериознитѣ хора“ сж се побояли или просто — подвоумили да не признаятъ новиятъ български гений. Г-нъ Франгя казва, че „богатиятъ му се смѣе, че простиятъ го мисли за лудъ и че двамата му казватъ, че го вѣе вѣтъръ, ако чѣка хлѣбъ отъ пѣсни“. По-добра рекомандация и по-добра присъда не може и да бжде за първообразната глупостъ на г. Франгя. Но г. Франгя не пише за оние, които му се смѣятъ, нито за тие, които го считатъ за лудъ; той пише за оние благородни сърдца, които чувствуватъ високото и свѣтото, които ще му подадатъ братска ржка и ще да го пригърнатъ и които ще му помогнатъ да се издаде на свѣтъ!“ Чуете ли? да се издаде на свѣтъ! Ако редакцията на Източно Врѣме и да не желае да бжде богата и проста, т. е. — ако и да иска да влѣзе въ г. Франгявитѣ поклонници, то ние за да покажемъ, че имаме благородно сърдце, ще измъкнемъ

Къмъ онѣзи, които биха „завидѣли“ на славата поетова,
А. Франгя повтаря въ укоръ заключението на своето „пѣ-
дислове“:

„Гонетемж прости, за да са отличя
Съ' — вашятъ гнѣхъ и завистъ ще са облеча
Великитѣ, прочутитѣ тѣй са кичатъ
И храбри вѣвъ пѣтътъ на славата тичатъ.
Коретемж безумни, азъ ще си мжлча,
Нѣма да са сърдж, не! нѣма да гждча:
Грижили са слънцето кога ясно грѣй...“